

d:r Nils Dahlbeck i Svenska naturskyddsföreningen. Går man för oförsiktigt fram, föreligger stor fara för att fågellivet tar allvarlig skada.

Vad man alltså har att göra är att iakttä vass varsamhet vid vasskörden. Man får sålunda inte skörda "för nära" eller "slå för hårt". Det är av största vikt, att man i de verkligt stora och fina fågelsjöarna spar undan tillräckligt stora områden. Det finns ju åtskilliga fågelarter, som äro absolut beroende av vintervassen för att kunna häcka. Att ge en skematisk bild av hur vasskörden lämpligast bör försiggå, så att fågellivet skonas, är ogörligt, varför man måste behandla frågan från fall till fall. Där markägaren vet, att det finns gott om fåglar i någon vik mot inga alls i en annan, bör han underrätta dem som skörda om detta förhållande, så att de veta, vad de ha att rätta sig efter. Förfaringssättet från Hornborgasjön, där specialisten d:r Rud. Söderberg fick handha och organisera skördearbetet, manar till efterföljd. Överhuvudtaget och för alla sjöar gäller, att åtminstone någon vassrugge bör sparas, så att fåglarna ha något gömställe att tillgå.

I övrigt kan det vara skäl till en erinran, nämligen den, att naturskyddsföreningen ständigt arbetat för att vi skulle få ha kvar vassjöarna. Det visar sig också nu i dessa bistra tider, att det var av större värde, att vi hade dem kvar i stället för att vi i utbyte fått dåliga betesmarker, för att nu inte tänka på dålig åkerjord, som erhållits vid misslyckade utdikningar. Faktum är att en del av de områden, vilka föreningen oförtrutet arbetat för att vi fått behålla, lokalt räddat fodersituationen.

EN BJÖRN

har härjat bland fåren inom Örå revir. Vederbörande jägmästare har därom avgivit följande rapport.

Jägmästaren hade fått meddelande om björnens härjningar och i sällskap med en kronojägare begav han sig ut för att leta efter nalle. På ett ställe, tre kilometer norr om den by, där fåren hörde hemma, påträffades kvarlevorna av ett skällfår, som rivits och sedan ätits upp av björnen. På en yta av omkring 30 kvadratmeter var mossan uppriven och kringkastad. Under en hög med mossa låg innanmätet av fåret, och där hade björnen trampat med höger framfot. Foten var omkring 17 cm. bred. Av spillningen kunde man utläsa, att björnen tidigare livnärt sig av bär. Den plötsliga övergången till köttdiet hade emellertid av allt att döma icke bekommit honom väl. I nattlägret under en gran hade han tydligen svårt ansatts av magplågor, som resulterat i diarré och uppkastningar.

I ilskan häröver hade han rivit bort barken på ett närstående träd och bitit i veden, så att stora träflisor stucko ut. — Omkring tre kilometer från denna plats hittades en annan slaktplats. Här hade björnen emellertid gått mycket försiktigt och diskret till väga, varför det måste anses som en tillfällighet, att denna slaktplats upptäcktes.

BERGUVEN GJORDE PAHÅLSNING I HÖNSHUSET.

En särdeles unik händelse inträffade hos en lantbrukare Karlsson i Skultunaby i början av december förra året. Då hans fru på morgonen kom till sina pullor för att ge dem morgonmålet, rådde den största oreda och uppståndelse i hönsuset. Orsaken var lätt att konstatera, ty i ett hörn satt ett stort odjur och åt på en slagen höna.

Vid närmare undersökning visade sig detta odjur vara en berguv, som om natten tagit sig in i hönsuset genom fönstret, som uppvisade ett gapande stort hål.

För den i berguven liv och vanor något initierade later en händelse som denna i hög grad fantastisk. Berguven måste för att övervinna rutans motstånd med full kraft ha flugit mot densamma. För att lockas till ett sådant tilltag måste han genom det smutsiga och dammiga hönsfönstret ha upptäckt de innanför på sittpinnarna uppflugna, orörligt sittande hönorna. För en så skygg och utpräglad vildmarksfågel låter händelsen otrolig.

Berguven är, i likhet med förhållandena i stora delar av vårt land, på trakten en mäktigt sällsynt fågel. Närmaste häckningsplats torde vara att söka på Sala södra kronopark åtskilliga mil norrut, där berguven på senare år med säkerhet häckat i något enstaka par.

Denna våra skogars sällsynta och hemlighetsfullaste rovfågel företager dock på vintern vidsträckt strövtåg, och det är givetvis under ett sådant den dristiga uven i Skultunaby — någon mil norr om Västerås — råkade hamna i det karlssoniska hönsuset.

O. K.

SKOTTRÄDSLÅ HOS HUND.

Med anledning av den intressanta uppsatsen "Hur man förebygger skotträdså" i denna tidskrifts januarihäfte skulle jag vilja framhålla, att det inte alltid är en psykisk rädsla det rör sig om. Genom oförsiktig skottlösning kunna ofta rent kroppsliga öronskador uppstå. Dessa orsaka hundens svåra smärtor och kunna därför göra honom skotträdd. Vid öronundersökning av jakthundar har jag i tre fall påträffat scleros — ärrbildning — i trumhinnan och i

ett fär
erfaren
männis
varigt i
subjekt
Oftast
i det lj
varje s
Det
storia i
göra h
ett ofö
att det
hinnan.

D.

Det
sta gå
tax, so
fått et
så plöt
jag int
prövade
vigör.
Jag
Bamse
som va
hade be
taga B
lugnt o
Bams
snart sl
tar skö
vattnet
inne i
kommit
dunge,
stillhet.
Efter
ägaren,
"Jag
tet", sa
mellan
sta gryt
vi in en
Efter
granarr
se. Vad
i full fa
som an
skogen
möte m
den för
Ater
upp, de
verklige
i kratte
garna.
tar skol
"Viff,
där? B
ligt lug